

Ugovor Primožu Lampiču

Podarili so mi knjigo Primoža Lampiča Oskar Karel Dolenc. Na enem mestu zbran Dolencev črno-beli opus je bogato doživetje. Motijo pa me nekatere ugotovitve v poglavju Umetnost in fotografija. Da se ne bi ponavljal, ne bom navajal misli iz spletnega spisa Tendenciozno ocenjevanje klubske fotografije (TOKF).

Dejavnost Foto kino zveze Slovenije (FKZS) je v osemdesetih letih dvajsetega stoletja močno upadla. Ko se je Slovenija osamosvojila, ni bila več možna povezava z Mednarodno zvezo za fotografsko umetnost (FIAP) preko Foto zveze Jugoslavije. Zaradi obojega smo 18. 10. 1991 v Mariboru predstavniki 13. fotografskih skupin preoblikovali FKZS v Fotografsko zvezo Slovenije (FZS), ukinili njen stalni sedež v Ljubljani in njen fotografski fundus prenesli v kranjski Kabinet slovenske fotografije. FZS je že naslednje leto pričela sodelovati s FIAP, leta 1993 pa je bila vanjo polnopravno sprejeta. Zato ne drži trditev, da je v devetdesetih letih organizirana fotoamaterska dejavnost skoraj povsem zamrla. Res je samo to, da Ljubljana v tem obdobju ni imela dejavnega fotokluba.

V zadnjem odstavku obravnavanega poglavja se FZS primerja s profesionaliziranimi amaterji in akademsko šolanimi ustvarjalci, kar je že metodološko neustrezno. Produktivneje bi bilo, če bi se klubske fotografe primerjalo s profesionalci brez uradne fotografske izobrazbe.

Zgodovina nas uči, da je vsako vodenje ustvarjalnosti vprašljivo. Če je to počela FKZS, tega zagotovo ne dela FZS. Pač pa to že 20 let počnejo nekateri fotografski kritiki in profesionalizirani amaterji. V TOKF dokazujem, da so večkrat škodili slovenski izrazni fotografiji. Sem spada tudi omalovaževanje klubske fotografije, ki fotoklubom manjša denarna sredstva.

Delo klubskih fotografov je označeno kot izredno konzervativno, neosveščeno in ne kredibilno. Vse to po razumarskih merilih, ki se v umetniški fotografiji ne obnesejo, pa če je amaterska ali akademska. Rešitev je enostavna! Da se bomo rešili absurdov, naj veljajo uspehi doseženi v tujini. V svetu marsikatero razstavo pod pokroviteljstvom FIAP organizirajo kulturni centri, galerije in muzeji. Če mi recimo v Mestni umetnostni galeriji v poljski Čestohovi sprejmejo ali celo nagradijo fotografijo, to v Sloveniji ne bi pomenilo nič, ker nisem izstopil iz fotokluba in se kot zobozdravnik pričel preživljati s fotografiranjem sanitarne opreme.

Rafael Podobnik